

Mana saskarsme ar teātri

Grēvenes nometni pārcēla uz Augustdorfu sakarā ar bēgļu emigrāciju uz citām zemēm. Bēgļu skaitam nometnēs sarūkot, vairākas nometnes tika apvienotas, un uz Augustdorfas nometni bija jāpārceļas arī Detmoldas un Blombergas tautiešiem. Abas šīs nometnes bija slavenas ar to, ka tās bija patvērumš Mērbekas teātrim pirms pārcelšanās uz Augustdorfu. Daži aktieŗi jau bija izceļojuŗi uz Ameriku vai Kanadu, tostarp Mērbekas teāŗa sirds un dvēsele - Osvalds Urŗsteins ar kundzi aktrisi Hildu Princi un meitu, kas arī bija sākusi aktrises gaitas. Bet palikuŗi vēl bija Rūdolfs Muceņieks, Maiga Damroze, Helga Gobzine ar vīru, dekorātoru Evaldu Dajeviski, Oļģerts Parnickis, Pēteris Lauks, Kārlis Ņuzulis un daŗi citi. Augustdorfas bohēma ar Ēriku Raisteru priekŗgalā bija nodibinājusī "Fraternitas Prakvastonia", kas pulcējās reizi vai divas nedēļā, noturot savus jampampus pēc "Zalās vārnas" parauga. Tur pulcējās ne vien ſie aktieŗi, bet arī Augustdorfas literāŗi Ēriks Raisters, Elza Ņezbere, Vilis Lesiņŗ, Pēteris Aigars un citi. Aktieŗiem gribējās spēlēt.

Kādudien mani nokēŗa bijuŗais Zemņieku drāmas reŗisors Pēteris Ozols, kas arī bija pārcelts no

Grēvenes uz Augustdorfu un, Urŗsteinam aizbraucot, bija pāŗņēmis Mērbekas teāŗa reŗiju. "Ēsam trubā. Teāŗis sācis iestudēt Blaumaņa "No saldenās pudeles" ar Rūdi Muceņieku vienā no galvenām lomām, bet Rūdim pienācis galvojums ar darba piedāvājumu tūlītējai izbraukŗšanai uz Ameriku. Nezinām, ko darīt. Pietrūkst Māŗtiņa. Redzēju Grēvenē jūsu Āarlija krustnāŗi, man patika jūsu spēle. Vai varam lūgt jūs, dakter, mūs glābt un uzņēmties Māŗtiņa lomu?"

Pirmo gadu ģimnazijas drāmatiskā pulciņā spēlēju Blaumaņa "Zaļos", otrreiz Māŗtiņu lugā "No saldenās pudeles". Tas bija

pirms gadiem desmit. Vēl ſis tas no teksta bija palicis prātā. Tā arī reŗisoram pateicu: "Kāda runa, Māŗtiņ!" Reŗisors priecīģis satvēŗa manu plaukstu. "Nu mums atkal ir savs Māŗtiņŗ, un teāŗis būs!" Atlika divas nedēļas intensīva treniņa, reŗisors slīpējuma un saliedēŗšanās ar pāŗējo ansambli.

Nospēlējām tūŗi labi, vismaz atsauksmes bija labas. Tā bija pēdējā Mērbekas teāŗa izrāde. No tā laika cieŗāk sadraudzēģos ar jaunākiem, mana gadagāģuma aktieŗiem - Oļģertu Parnicki un Kāŗli Ņuzuli. Oļģertam bija no tēva Reiņa iedzimts aktieŗa talants. Viņŗ bija spēlēģis Bālgīmi Mērbekas teāŗa slavenākajā uzvedumā - Ņekspīŗa "Divpadsmitā naktī", ar ko apbraukāja ne vien visas latvieŗu apmetnes angļu zonā, bet arī spēlēja latvieŗu valodā (!) angļu zonas pārvaldei un militāŗam stābam Bad-Oldingenā, kur krāŗņā uzveduma skatītāģos bijuŗi vairāki angļu ģenerāģi un citi augstāki virŗnieki.